

Rettferdig og samtidig synder?

Bernhard Hult skriver 14ende januar en artikkel i Dagen/Magazinet som refererer til tidligere artikler som er tilgjengelig på ennyskapning.com Først påpeker jeg at jeg aldri har sagt at den lutherske lære som et begrep, er ikke er i samsvar med Paulus sin lære, men læren om lov og evangelium i møte med den troende, og læren om samtidigheten mellom en synder og rettferdig. Luther og hans lære har selvsagt mye bra teologi.

Et av spørsmålene Bernhard reiser er: "Mener jeg at den onde natur er opphørt å eksistere hos den troende?" Jeg vil først sitere Romerbrevet 6.6: - Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden. Videre understreker vers 11 i samme kapittel at vi skal regne oss som døde for synden. John Wimber har et sitat: Guds Rike er kommet til oss på jord, men enda ikke fullt ut. Det blir som D – Dagen og V – Dagen under 2. verdenskrig. Selv om krigen i praksis var over etter D – dagen så ble den endelige V – Dagen ikke realisert før kapitulasjonen ble endelig. Vi lever med Kristi seier, og er bestemt til å vinne, men vi må velge å leve med utgangspunktet i denne seieren.

Jeg lærer ikke syndfrihet, og forholder meg til syndelegemet, men som dødt. Kolosserne kapittel 3 vers 3 sier at vi er døde, vers 5 samme kapittel sier videre at vi skal dø fra våre jordiske lemmer. Altså et paradoks som sier: - Du er død, fortsett å dø! Dette er rekkefølgen vi trenger å forstå: - Både vår stilling som syndere, og som rettferdige. Luther sier: Bli den du er. På samme måte gjelder det for den troende: Han skal ikke dø som synder, han er død. Den troende er død fra synden, derfor kan han velge å dø. Den troende skal ikke leve hellig, for å bli hellig. Jesu ord: - Det er fullbrakt, innebærer et absolutt ferdig evangelium, som vi får lov til å ta del i ved tro. At syndelegemet er dødt, innebærer at det er satt ut av spill, det har mistet sin kraft, og ikke skal leves ut. For at syndelegemet skal aktiveres, så er det avhengig av den troendes aktivering og valg. Galater brevet 5.16 sier: - Lev et liv i Ånden, så fullfører du ikke kjødets lyst. Altså overvinnes det onde med utgangspunktet i det gode. Den troendes stilling som ny skapning, overvinnes syndelegemet, fordi det allerede har fått sin dom.

Teolog Martin Synnes har i en doktor avhandling kommentert Romerbrevet kapittel 7: Mennesket i kamp med seg selv. Her fremkommer det at det som er Paulus sitt anliggende er å få frem at kjødet og loven, aldri kan harmoniseres og at kjødet aldri vil kunne skape det som loven krever. Det er mennesket i kamp med seg selv, i møte med loven, som er Paulus sitt anliggende. Det er ikke hans vitnesbyrd om sin egen hverdagskamp!

Er kampen mellom den onde natur og det nye livet i Den Hellige Ånd reell? Ja, men utfallet er gitt, og med utgangspunktet i identitet, er det at friheten ligger for den troende. Hva vi allerede er og har mottatt gjennom evangeliet: døde som syndere, men levende for Gud gjennom Jesus Kristus. Hvis vi tar utgangspunktet i vandringen, og ikke i den troendes stilling, så får vi erfaringsteologi! Teologi som uttrykker negative erfaringer troende kan ha i møte med synd, men ikke friheten som ligger i stillingen. Vi må tale sant om hverdagslivet og om kampen. Efeserbrevet kapittel 4 vers 22 til 24 sier tre ting: - Avkle det gamle, forny sinnet og kle på deg det nye mennesket. Altså en prosess av å identifisere synd, bekjenne den, omvende seg og fornye sinnet, og deretter ike seg Jesu Kristi liv og sannhet. (1 Johannes 1. 6-9) Dette er kampen som vi står i, men grunnlaget er lagt og gjerningene gjort, for at vi skal vandre inn i dem. Jeg er ikke en synder, men en ny skapning i Kristus. Det er min identitet.

Med hilsen

Torstein Tveit

Ottestad/ennyskapning.com